# יום **ה'**, **כ"ו בניסן** תשס"א (**19** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בימי השופטים, במלחמה בין ישראל לפלישתים, **נהרגו** היום **שני בני עלי הכהן הגדול – חופני ופינחס –** וארון האלוקים נשבה: **=וילחמו פלישתים וינגוף ישראל וינוסו איש לאוהליו ותהי המכה גדולה מאד ויפול מישראל שלשים אלף רגלי. וארון אלוקים נלקח ושני בני עלי מתו חפני ופינחס.=** [שמואל_א', **ד'** 10-11] (ולפי מקורות אחרים, דבר זה אירע ב-ט' אייר)

***

**על מות שני בני הכהן הראשון**, למדים אנו בפרשת השבוע שנקרא בתורה השבת, פר' "**שמיני**" – היא ה-3 בספר "**ויקרא**". בסיום העבודה שעשו אהרון הכהן הגדול ובניו – נדב ואביהוא, אלעזר ואיתמר - לחנוכת המשכן במדבר, ביום ראש חודש ניסן, שנה לאחר צאת בני ישראל ממצרים: **"ויבא משה ואהרון אל אוהל מועד ויצאו ויברכו את העם ויירא כבוד ה' אל כל העם. ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם. ויקחו בני אהרון נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטורת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם. ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'. ויאמר משה אל אהרון, הוא אשר דבר ה' לאמור בקרוביי אֶקַדֵש ועל פני כל העם אֶכָבֵד וידום אהרון."** [ויקרא **ט'** כ"ג – **י'** ג']

***

ביום זה שאנו מציינים השנה כ**"יום הזכרון לשואה ולגבורה"** אנו – גם יותר מ-50 שנה לאחר החורבן הנורא שבו הושמד כשליש מעמנו – עדיין נמצאים בבחינת 'וידום אהרון'. אין תשובות שיכולות להסביר מה שקרה לנו, גם אם זמן קשר לאחר מכן זכינו לישועת ה' ולנס הגדול וקמה תחילתה של ה**בית השלישי** לעם ישראל בארצו. עם זאת, מוטב לזכור – ולא רק ביום זה – שיש גבורה ויש גבורה. יש גבורת הגוף ויש גבורת הרוח שפועמת בו. ועל כן המעשה הבא:

תפילה מיוחדת קיבלה עליהם בני משפחתו של הרב אהרון יששכר דוידס הי"ד להוסיף כל שנה בליל הסדר שלהם. זוהי תפילה שחיבר הרב בשנת תש"ד(1944-5704) בהיותו במחנה ברגן-בלזן, לשם היעבר עם שאר יהודי קהילת רוטרדם שבהולנד. המשפחות נחצו, המזון היה דל, ובכל יום נוספו עוד ועוד לרשימת הנספים בשואה. רוחם של הנותרים בחיים שחה, ורבים איבדו את זיק התקוה שעוד עשוי היה להחזיקם בחיים. בהתקרב חג הפסח, נותרה המצה רק בזכרונם של הכלואים במחנה. הגדה אף היא לא היתה בנמצא, והיו כמה מהם שניסו לשחזר אותה מזכרונם, ולהעלותה על הכתב באמצעי כתיבה שהצליחו לאלתר או למצוא לעצמם. בערב חג היתה המצה בכלל בל יראה ובל יימצא, ואף חמץ לא היה אלא במשורה, ובדרך כלל נוקשה וחסר טעם. בלילה נתאספו כמה משרידי הקהילה סביב דרגשו של הרב דוידס, והלה החל בקריאת ההגדה מזכרון. כשהגיע לברכת "...אשר קדשנו במצוותיו וציונו על אכילת מצה", זלגו עיני הנוכחים דמעות, ואילו הרב הגביה את קולו וקרא: "לפני אכילת **חמץ** יאמר בכוונת הלב: אבינו שבשמיים, הנה גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך ולחוג את חג הפסח באכילת מצה ובשמירת איסור חמץ. אך על זאת דאב לבנו, שהשעבוד מעכב אותנו, ואנחנו נמצאים בסכנת נפשות. הננו מוכנים ומזומנים לקיים מצוותך **"וחי בהם ולא שֶׁימות בהם"**, להיזהר מאזהרתך **"הישמר לך ושמור נפשך מאד"**. על כן, תפילתנו לך שתחיינו ותקיימנו ותגאלנו במהרה לשמור חוקיך ולעשות רצונך בלבב שלם." השומעים ענו 'אמן', והרב בצע את פרוסת הלחם והכניסה לפיו, ואחריו בני קהילתו. נוסח התפילה נודע לאלמנתו של הרב מפי בני הקהילה שנכחו במקום. הרב דוידס עצמו, יחד עם בנו אליה הי"ד, נספו בעודם במחנה ברגן-בלזן. אשתו נפטרה לפני 4 שנים, אך את התפילה ממשיכים בני המשפחה לומר

**כניסת השבת (ב"ש): $18^{49}$**
**צאת השבת (ב"ש): $19^{47}$**

**יום נעים ושבת שלום!**

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 –08 (מרדכי)

כל שנה בליל הסדר. ["שבת בשבתו"]

**כניסת השבת (ב"ש): 18[49]**

**יום נעים ושבת שלום!**

**צאת השבת (ב"ש): 19[47]**

**למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 –08 (מרדכי)**